

Голландський дім

КУПИТИ

Чи можливо побачити минуле таким, яким воно було насправді?

Кінець Другої світової війни. Сиріл Конрой розбудовує справжню імперію нерухомості, яка виводить його родину з бідності до неабияких статків. І перше, що він робить, розбагатівши — купує Голландський дім, розкішний маєток у філадельфійському передмісті. Однак те, що мало стати сюрпризом для дружини й початком нового, ліпшого життя, натомість запускає зворотний відлік до цілковитого занепаду їхньої родини.

Літописцем цієї драми стає син Сиріла, Денні. Їх із сестрою, кмітливою й гострою на язик Мейв, виганяє з дому мачуха. Двоє підлітків, які виростили в просторому домі з прислугою, опиняються в злиднях і швидко усвідомлюють, що можуть покладатися лише одне на одного. Цей нерозривний зв'язок зберігає їм життя... і руйнує їхнє майбутнє.

«Голландський дім» — це історія втраченого раю, яка ставить непрості запитання про любов, самопожертву і прощення, про те, ким ми є і ким хочемо себе бачити. Ви можете смакувати цей роман поволі чи прочитати його якнайшвидше, щоб дізнатись, чим же все закінчилося, але Денні і Мейв однаково залишаться з вами надовго.

Чому варто придбати:

- «Голландський дім» став фіналістом Пулітцерівської премії 2020 року, увійшов у довгий список Жіночої літературної премії 2020 року та номінувався як найкраща історична проза Goodreads Choice Award 2019 року.
- Цей роман — справжня знахідка для всіх поціновувачів родинних саг!

Цікаві факти:

- Портрет Мейв для обкладинки «Голландського дому» на замовлення Енн Петчетт створив американський художник Ноа Сатерстром — їх свого часу познайомила Донна Тартт. Енн Петчетт показала Ноа дві сторінки, на яких описано картину, і за цим описом він за три дні створив портрет, оригінал якого і досі висить вдома в письменниці.

· За словами авторки, її страшенно дратує, що жінки на обкладинках книжок майже ніколи не дивляться в очі — їхні погляди переважно відведені вбік, обличчя затінені капелюхами або частково обрізані. Це одна з причин, чому їй так полюбився портрет Мейв.

Розділ 1

Коли батько вперше привів Андреа до Голландського дому, наша економка Сенді зайшла в кімнату моєї сестри й веліла нам спуститися:

— Батько хоче познайомити вас із деким зі своїх друзів.

— Друзів по роботі? — уточнила Мейв. Вона була старша, тож мала вже дещо складніше розуміння дружби.

— Я б так не сказала, — сказала Сенді, трохи поміркувавши. — А де твій брат?

— Під вікном сидить, — показала Мейв.

Сенді довелося відсунути штори.

— Нащо ти завісився?

Я відірвався від книжки.

— Для приватності, — сказав я, хоча у вісім років не мав жодного уявлення про приватність. Просто подобалося солідне слово, а ще подобалося затишне відчуття «я в хатинці» за запнутими шторами.

А гості — то загадка. У нашого батька не було друзів, принаймні таких, які могли заявитися пізнього суботнього вечора. Я виліз зі свого сховку, піднявся сходами й ліг там на килимку. Досвід підказував: як примоститися на підлозі між стовпчиком і першою балясиною, то можна краєчком ока зазирнути до вітальні. Біля каміна сидів батько з якоюсь жінкою - здається, вони роздивлялися портрети пана й пані Ван Губеків. Я встав і повернувся до сестриної кімнати зі звітом.

— Це жінка, — повідомив я Мейв. Сенді мала це знати,

Сенді поцікавилася, чи почистив я зуби, певно, маючи на увазі, чи робив я це зранку. Бо хто ж чистить зуби о четвертій дня? Сьогодні вона мусила все робити самотужки, бо по суботах Джоселін була вихідна. Сенді розпалювала вогонь, відчиняла двері, подавала напої — і, на додачу до всього, тепер ще й відповідала за мої зуби. А по понеділках вона мала вихідний. У неділю не працювали обидві помічниці: батько вважав, що недільний день слід шанувати.

— Почистив, — відповів я, бо, мабуть, таки почистив.

— Почисть іще раз, — наказала Сенді. — І розчешися.

Останнє стосувалося сестри: її довге чорне волосся було густе, немов десять кінських хвостів, зв'язаних до купи. Скільки не чеши — здавалося нерозчесаним.

Щойно наш вигляд визнали пристойним, ми з Мейв спустилися і стали під широкою аркою передпокою, споглядаючи, як батько й Андреа споглядають Ван Губеків. Дорослі нас не помічали (або вдавали — це було не надто зрозуміло), тож ми чекали. Ми з Мейв знали, що вдома слід поводитися тихо: виробили звичку намагатися не дратувати батька, хоча ще більше його дратувало, коли він вважав, ніби ми до нього підкрадаємося. На батькові був синій костюм. А досі він не носив костюма по суботах. І це вперше я помітив, що тато вже почав сивіти на потилиці. Поруч із Андреа він здавався ще вищим, аніж був насправді.

— Мабуть, вам добре, що вони з вами, — сказала Андреа, маючи на увазі не нас, дітей, а картини.

Пан і пані Ван Губеки, чийх імен я ніколи не чув, на портретах були зображені літніми людьми, але не геть старезними. Обоє були вбрані в чорне і трималися офіційно-виструнчено, що свідчило про інші часи. Навіть в окремих рамах вони здавалися такими поєднаними, такими одруженими, що мені завжди думалося: то, мабуть, одна велика картина, яку розрізали навпіл. Андреа відхилила голову назад, роздивляючись ці чотири хитрі ока, що наче несхвально стежать за тобою, на якому з диванів не вмістися. Мейв мовчки встромила палець мені межі ребра, щоб я зойкнув, але я стримався. Нас іще не представили Андреа, яка зі спини здавалася мініатюрною та акуратною у підперезаній сукні й темному капелюшку (не більшому за блюдце), приколотому до бліденьких кучериків. Вихований монахинями, я знав: гостей не можна бентежити сміхом. Андреа ще було невтямки, що ті особи на картинах додавалися до будинку, що, власне, все в цьому будинку додавалося до нього.

Ван Губеки у вітальні були візитними картками, окрасою експозиції: реалістичні зображення колишніх господарів у натуральну величину — пошарпані часом, із суворими й не-милими обличчями, виписаними з голландською точністю й виразно голландським відчуттям світла. Але на кожному поверсі висіли ще десятки інших портретів, менших за розміром:

їхні діти в коридорах, їхні предки в спальнях, а також безіменні персонажі, якими Ван Губеки захоплювалися, повсюди. Трапився навіть портрет Мейв, коли їй було десять, — не такий великий, як картини Ван Губеків, проте нічим не гірший. То батько якось привіз потягом із Чикаго відомого художника. За сімейним переказом, той мав писати нашу маму, однак мама, якій не повідомили, що художник прибуває на два тижні, відмовилася позувати, тож він написав замість неї Мейв. Коли портрет був закінчений і вставлений у раму, батько повісив його у вітальні, прямо навпроти Ван Губеків. Мейв любила повторювати, що саме там навчилася дивитися на людей зверхньо.

— Денні, — батько нарешті обернувся до нас із таким виглядом, ніби якраз очікував, що ми будемо саме там. — Іди привітайся з пані Сміт.

Мені здалося, обличчя Андреа на мить спохмурніло, коли вона глянула на нас із Мейв. Навіть якщо батько не згадував про своїх дітей, вона мала знати, що вони в нього є. Усі в Елкінс-Парку були в курсі подій у Голландському домі. Можливо, вона думала, що ми залишимося нагорі. Зрештою, вона прийшла оглянути будинок, а не дітей. А може, цей вираз обличчя стосувався Мейв, яка у свої п'ятнадцять у тенісних туфлях вже була на голову вищою за саму Андреа на підборах.

Відколи стало зрозуміло, що Мейв виросте вищою за всіх дівчат у класі, та ще й за більшість хлопців, вона стала сутулитися, і батько невпинно виправляв її поставу. «Голову-вище-плечі-розправ» стало другим іменем сестри. Не один рік поспіль, проходячи повз доньку кімнатою, батько стукав її долонею між лопаток, і через це Мейв тепер стояла, як королівський лейбгвардієць або ж як сама королева. Навіть я розумів, що вона могла справляти моторошне враження: цей зріст, ця лискуча чорна стіна волосся, а ще те, як Мейв опускала очі, щоби подивитися на людину, замість нахилити шию.

Але я у вісім років був набагато дрібнішим за жінку, з якою згодом одружиться наш батько. Я простягнув руку, потиснув її долоньку й назвався, а тоді цей ритуал повторила Мейв. Хоча історія свідчить, начебто Мейв із Андреа від самого початку не злюбили одна одну, це неправда.

Коли вони знайомилися, Мейв поводитися бездоганно чемно і залишалася такою доти, доки це вже стало неможливим.

— Як поживаєте? — запитала Мейв, і Андреа відповіла, що дуже добре. Андреа поживала пречудово. Звісно, а як інакше. Вона ж стільки років мріяла потрапити в цей будинок, узяти нашого батька під руку, піднятися широкими кам'яними сходами й перетнути терасу, викладену червоними кахлями. Вона була першою жінкою, яку батько привів додому після того як пішла наша мати, хоча Мейв розповідала мені, що в нього щось було з нашою нянею, ірландкою Фіоною.

— По-твоєму, він спав із Бавовною? — запитав я.

Так ми в дитинстві називали Фіону, частково тому, що мені важко давалася вимова її імені, а частково тому, що м'які хвилі рудого волосся хмарою оповивали її плечі. Звістка про цей роман прийшла до мене так само, як і більшість іншої інформації: через багато років після подій, коли ми з сестрою припаркували машину біля Голландського дому.

— Або так, або це вона посеред ночі прибирала в його кімнаті, — відповіла Мейв.

Мій батько з Бавовною, у розпалі злочину...

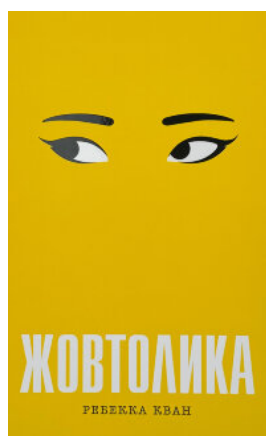
— Просто не можу собі уявити, — я похитав головою.

— То й не намагайся уявити. Боже, Денні, яка гидота. Так чи так, під час правління Бавовни ти під стіл пішки ходив. Дивно, що ти взагалі її пам'ятаєш.

Рекомендована література

Книга Балтиморів

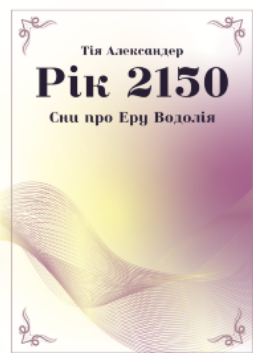
Жовтолика

Провулок світлячків

Додому

Рік 2150. Сни про Еру
Водоля

Перейти до категорії
Проза

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ